

Mikulás-este.

*Apró cipők az ablakokban,
Kint halk léptekkel jön az este.
A kályha furcsanagyot lobban.*

*Ijedt-boldog gyermekszemecskék.
Zümmögve mesélget a dajka.
Soha még ilyen puha estét...*

*A falon furcsa árnyak ingnak.
Jó lesz egy kicsit összebujni,
Mig a mese álomba ringat.*

— *Hófehérekét vén törpék őrzik...*
... *Seprőn repül gonosz boszorkány.*
— *»Jaj, nem egy krampusz leskelődik?«*

... *Borsót szemel Hamupipőke...*
Csillog holdszinű uj ruhája...
— *»Vajjon mit tesz a kis cipőmbé?«*

*Álomba hull a mese szárnya.
Künn fehér csend terül a házon,
Kék a fenyő elnyuló árnya...*

*A Tejut csendesesen lehajlik,
Lassan lépdel Mikulás bácsi.
Pszt! Már minden kiskisgyermek alszik!*

M. Juhász Margit.

Csak egy éjtszakára...

Fekete Janiék százada négy napi rettentő küzdelem után pihenőt kapott egy kis polyák faluban, karácsony napján. Elkvár-télyozták őket a rozoga viskókban. Amiről a fagyott lövészárókban ábrándoztak, valóra vált: béke honolt a szivekben a szent estén!...

Kemény István bácsi szelid megbékéltséggel tömködté pipáját. Fekete Jani nagy buzgalommal merült bele a szalonnaszeletelésbe. Török Andris meg éppen a kulacsát kotyogtatta nagy fejösóválással s ugyancsak bosszus volt, hogy „nem tudott ráköszönteni a kis Jézuskára!”

Csendben voltak, amikor egyszerre topogás, zaj hallatszott kívülről. Valaki most veri le a havat a csizmájáról. Már nyílik is az ajtó. Apró lámpafény villan meg. A napos lesz az!